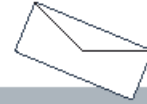

ZWARTE KOFFIE STERKE VERHALENMAIL

Van werkverhalen leerkansen maken!

Koffie (verhaal van een unithoofd van de Nationale Recherche)

Zware zaken! Ja echt, zware zaken! Op mijn kamer zit ik enorme problemen in de opsporing door te nemen met de officier van justitie. Een totale tegenpool van mij trouwens. Zij zonder enige vorm van daadkracht, altijd enorm doordacht en op zoek naar dure woorden en lange volzinnen. Ik altijd druk, achter elke actie aan jagend en eerlijk is eerlijk, ook wel een beetje impulsief.

Ik heb altijd het gevoel dat ik de zaken van vandaag gisteren al had moeten regelen. Redelijk vermoeiend en ook niet echt goed, denk ik. Troost je. Ik werk er hard aan.

Terwijl we samen dus ernstige problemen in de opsporing door zitten te nemen word ik om de vier minuten gestoord door iemand die m'n kamer opstormt en zijn of haar probleem het meest urgente van de wereld vindt. Tussendoor gaat de telefoon op m'n bureau en ook m'n gsm meldt zich met grote regelmaat. Ik zie het aan de officier van justitie. Ze ergert zich dood. En nog terecht ook.

Orde, denk ik. Orde, rust en orde. Ik pak een A4'tje en schrijf er met grote letters op 'Niet storen'. Met een vriendelijke glimlach vol begrip knik ik naar haar, terwijl ik dat ding op de buitenkant van m'n deur probeer te rammen. Nee, natuurlijk heb ik net weer geen plakband. Na ongeveer twaalf kleine, gele memostickers op de rand blijft het zitten... hoop ik?

Ik ga zo rustig en relaxed mogelijk tegenover haar zitten. Volledig ontspannen schenk ik haar een bak koffie in uit de grote thermoskan die m'n secretaresse net gebracht heeft. Daarna ben ik zelf aan de beurt. Het blijft rustig. We zitten al vijf minuten rustig te praten. Nou ja, eerlijk gezegd zit zij rustig te praten. Ik zit me op te fokken omdat ik de overtuiging heb dat dit gesprek toch nergens toe gaat leiden.

Terwijl de adrenaline door m'n lijf giert, probeer ik uitermate rustig over te komen. Met m'n linkerhand speel ik met m'n gsm. Met m'n rechterhand draai ik de halfvolle beker koffie in het rond, terwijl ik diep nadenk over de manier waarop ik zo snel mogelijk van haar afkom. Iemand klopt op de deur! Gelijktijdig gaat m'n gsm. Shit, vergeten uit te zetten. Met een gejaagde beweging breng ik de gsm naar m'n oor... dacht ik... Het was een beker koffie, die ik met één grote, impulsieve beweging leeggiet richting m'n oor.

De gsm blijft rustig overgaan in m'n linkerhand. Ik voel de warme koffie via m'n nek, over m'n dikke buik langzaam in mijn broek lopen. Dit is de druppel... voor de officier. Ik zie dat ze me een verachtelijke blik toe wil werpen, maar dan valt ze huilend van de lach met haar hoofd op tafel.

Ze vindt me nog steeds een overrijverig druk mannetje en... gelijk heeft ze...

Werkthema: Gevangen in patronen

Reflectie

Koffie

Samenvatting

Een unithoofd heeft een belangrijke ontmoeting met een officier van justitie. Hij beschrijft zijn innerlijk oplopende spanning tussen 'het moeten maken van beleid' en 'de waan van de dag'. Hij voelt zich verscheurd en raakt daardoor uit verbinding met zichzelf en zijn gesprekspartner. Een fatale vergissing zorgt ervoor dat er weer een verbinding ontstaat.

Reflectievragen

Hoe los jij de spanning tussen hectiek en rust doorgaans op?

Ken jijzelf ook situaties dat het je niet lukt om op eigen kracht een oplossing te vinden voor dit weerbarstige dilemma?

Maakte jij al eens vergelijkbare, bevrijdende, gebeurtenissen mee? Zo ja, maak dan het bovenstaande verhaal af vanaf het lachen tot en met de effecten op de voortgang van het werk.

Nabeschuwing

Blunders zoals het morsen van de koffie zien wij als een 'wakkerschuddende' handeling. Je wordt hierdoor van binnenuit – via je spierenwil – wakker voor de werkelijkheid. Het gevoel van 'te veel moeten' als innerlijke druk, verlamt in onze optiek de integratie van voelen, denken en willen.

De 'spierenwil' neemt het even over om de impasse (het niet geïntegreerd zijn en dus niet effectief kunnen handelen) te doorbreken. Wij beleven in dit verhaal twee werkelijkheden. Er is dus sprake van zowel innerlijke als uiterlijke hectiek die de verteller niet meer met zijn ik kan bemannen. Voor ons is het koffie-incident een bijzondere vorm van een onbewust gelukke handeling, met slechts het prijskaartje van de stomerij...